

[Pürschel.]

jo netop det, der adskiller saa klart og tydeligt Angrebsvaabenet fra Forsvarsvaabenet. Det svære, faste Artilleri er efter sin Natur ikke et Angrebsvaaben, men et Forsvarsvaaben, og der sætter Konferencen ikke ind, men paa det svære, bevægelige Artilleri.

Jeg havde Lejlighed til at sige nogle Ord dernede om disse Spørgsmaal paa et Tidspunkt, da vi havde Indtryk af, at Arbejdet var ved at gaa i Staa, og da vi gerne vilde have det i Gang igen og derfor fra vor Side fandt Anledning til at vende tilbage til det, der var Kongressens Formaal — det havde man under de lange Diskussioner været lige ved at tabe af Syne. Her sagde jeg, at en Formindskelse af Rustningerne kan virke i Fredens Tjeneste i første Række ved den Undertrykkelse af de Vaaben og Krigsmidler, som gør det muligt hurtigt at overvælde en Modstander, og jeg begrundede det nærmere derhen, at de Muligheder, der frembyder sig for Nationernes Forbund og for den offentlige Mening for at øve en beroligende og mæglende Indflydelse i Konflikt-Situationer, vil vokse i direkte Forhold til den Tid, der staar til Raadighed; og en Formindskelse af Muligheden for en pludselig Overvældelse betyder derfor efter vor Opfattelse en ikke ubetydelig Fredsgaranti.

Jeg henviste til Verdenskrigens Begyndelse og sagde: Hvis det svære Artilleri ikke havde eksisteret, vilde det ikke have været muligt i den korte Tid, hvori det skulde gøres, at overvinde de belgiske Fæstningsrækker — dem nævnte jeg naturligvis ikke direkte dernede, men det var Meningen —, og at dette maaske vilde have bevirket, at hele den Opmarch-Plan, der var saa vigtig for Tysklands Indtræden i Verdenskrigen, ikke vilde være blevet undfanget, og at man derigennem maaske vilde have haft Mulighed for at undgaa dette Overfald. Jeg sluttede saa med at sige, at hvis man stopper de offensive Vaabens Udvikling, vil det være let for Militærteknikerne at styrke Forsvaret, saaledes at det Land, der er forsvaret, bliver et mindre fristende Objekt for et Angreb. Og endelig til sidst: at jo lavere man sætter Grænsen for de offensive Vaaben, jo billigere vil det hele blive.

Naar man taler dernede, taler man jo ikke paa egne Vegne, men paa Delegationens Vegne, og denne Tale var da ogsaa i Forvejen kendt af det danske Udenrigsministerium og maa altsaa antages ikke at have voldt dette Ministerium nogen som helst Betænkelighed. Men jeg skal yder-

ligere anføre et Dokument, der blev fremlagt af en lille Magt dernede. Jeg haaber fremdeles, at jeg har Formandens Tilladelse til at citere. Det hedder heri:

„Den Fuldkommengørelse af de offensive Vaaben af denne Art, der er sket i Løbet af de sidste Tiaar, har givet Angrebet en Overlegenhed, der er meget større end i den foregaaende Periode, og den har især forøget Muligheden af hurtige og uforudsete Angreb. Denne Udvikling er ikke alene af den Natur, at den giver Krigen en mere ødelæggende Karakter, men den rummer i sig en betydelig Forøgelse af Krigsfaren“ — disse Ord beder jeg vel bemærket — „og en rortsat Trusel at en Karakter, der er særlig alvorlig for alle de Folk, der hverken har Ønske eller Mulighed for at spille Angriberens Rolle.“

Det vil ses, at det, der i dette Dokument betegnes som Faren, er Angrebets Overlegenhed overfor Forsvaret, og denne Overlegenhed kan nu aldrig blive større, end naar Forsvaret er lig med Nul. Derfor viser dette Dokument, som er i nøjeste Overensstemmelse med hele Aanden dernede, at det, som denne Konference arbejdede paa, og som var Forudsætningen for hele dens Virken, ikke var at svække Forsvaret, som man gør det ved dette Lovforslag, men det var at svække Angrebet netop for at skabe Muligheden for et Forsvar, og derfor er det mig fuldkommen uforstaaeligt, at den højtærede Udenrigsminister har kunnet udtale sig, som han gjorde.

Nu er der maaske nogen, der vil sige, at der findes jo ogsaa blandt de smaa Lande saadanne, der er grebet af taabelige militaristiske Ideer. Til dem vil jeg da sige, at det Dokument, som jeg her har tilladt mig at citere, er fremlagt af Danmark, og at det bygger paa en Tale, der er holdt af Udenrigsministeren i hans Egenskab af tørste delegerede ved denne Konference. Og der har vi altsaa Udenrigsministerens Ord for, at det, der var denne Konferencens Formaal, det var at styrke Forsvaret derved, at man svækkede Angrebet.

Det, man gør ved dette Forslag, det er, at man styrker Angrebet, at man øger Fristelsen derved, at man forringer Forsvaret eller gør det til Nul. Og derfor er der en klar og tydelig Modstrid mellem den Linie, der er anlagt af det danske Udenrigsministerium i Genève, og den Linie, der er anlagt gennem dette Forslag. Det er det, jeg har villet tillade mig at paapege ved denne Lejlighed, fordi jeg synes, det er ikke uden Interesse for Vurderingen af dette